

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Ostravě – pobočka v Olomouci rozhodl v senátě složeném z předsedkyně senátu JUDr. Martiny Radkové, Ph.D., a soudců Mgr. Barbory Berkové a Mgr. Michala Rendy, v právní věci žalobkyně **L. Č. r. v.o.s.**, se sídlem N. 1359/11, P., zast. Mgr. Kateřinou Lehečkovou, advokátkou se sídlem Plzeňská 232/4, Praha, proti žalované **Státní zemědělské a potravinářské inspekci**, Inspektorát v Olomouci, se sídlem Pavelkova 13, Olomouc, o přezkoumání rozhodnutí žalované ze dne 11. 7. 2016, č. j. SZPI/AU879-5/2016 a ze dne 11. 7. 2016, č. j. SZPI/AU879-4/2016, ve věci opatření zákazu uvádění potravin na trh,

t a k t o :

I. Žaloba **se zamítá**.

II. Žádný z účastníků **nemá právo** na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

[1] Včas podanou žalobou se žalobkyně domáhala přezkoumání rozhodnutí, citovaných v záhlaví. Těmito rozhodnutími žalovaná zamítla odvolání a potvrdila

opatření Státní zemědělské a potravinářské inspekce ze dne 27. 6. 2016 č. X a ze dne 27. 6. 2016 č. X, jimiž bylo žalobkyni uloženo zajistit stažení všech šarží potravin Bluedino, Sýr mořský, Mořský sýr – přírodní plnotučný zrající sýr, plátky á 500 g, oválné razítko X (opatření č. X) a zajistit stažení všech šarží potravin Bluedino, Sýr mořský, Mořský sýr – přírodní plnotučný zrající sýr (dále „mořský sýr“ nebo „výrobek“), á 500 g, oválné razítko X (opatření č. X).

[2] Jako výrobce byl na mořském sýru uveden P. Sp. z. o. o., W., provozovna: Z. M. w L. W. Na výrobku bylo uvedeno složení: pasterované kravské mléko, jedlá sůl, stabilizátor: chlorid vápenatý, konzervant: dusičnan draselný, sýrařské kultury, mikrobiální syřidlo, barvivo: annato.

[3] Důvodem pro vydání opatření bylo porušení čl. 7 odst. 1 písm. a) nařízení (EU) č. 1169/2011 (dále „nařízení“), podle kterého informace o potravinách nesmějí být zavádějící, zejména pokud jde o charakteristiky potravin. V mořském sýru nebyla prokazatelně dle složení uvedeného na obale a dle dodatečně poskytnuté informace mořská sůl ani žádná zmínka pro českého spotřebitele, že sýrárna leží v polském maloměstě L. W., což je okresní město v severovýchodním Polsku a spadá do provenience Pomořansko. Průměrný český spotřebitel si nespojí výrobek s Pomořanskem a na obale není žádné vysvětlení o Pomořansku. Proto je označení „mořský sýr“ pro českého spotřebitele zavádějící, pokud jde o charakteristiku potravin, zejména o její složení, původ, způsob výroby atd.

[4] **V žalobě** žalobkyně namítala, že na věc nebyla aplikována správná právní norma a že napadená rozhodnutí jsou nepřezkoumatelná pro nedostatek důvodů.

[5] Český název „mořský sýr“ je doslovným a úplným překladem názvu posuzované potravin z polštiny, tedy země původu výrobku. Tento překlad je v souladu s § 3 odst. 1 písm. e) zákona č. 110/1997 Sb., o potravinách a tabákových výrobcích (zákon o potravinách), ve znění pozdějších předpisů.

[6] Dále žalobkyně postupovala v souladu s principem vzájemného uznávání podle § 11a odst. 1 zákona o potravinách. Mořský sýr je vyroben v Polsku, tj. v členském státě EU, a vyhovuje podle § 11a odst. 1 zákona o potravinách požadavkům právních předpisů, které jsou pro uvedení této potravin na trh závazné ve státě jeho výroby, a to včetně označení „mořský sýr“ – „morski ser“. Pod tímto označením je v Polsku tento sýr standardně uváděn na trh, což žalobkyně doložila již v odvolacím řízení. Z výše uvedených důvodů nemůže být výrobek odmítnut k uvedení na český trh.

[7] Podle žalobkyně označení výrobku odpovídá i nařízení č. 1169/2011, zejména čl. 2 odst. 2 písm. o) a čl. 17. Jde o vžitý název výrobku, jehož užití má přednost před popisným. V Polsku jde o vžitý název a nepotřebuje dalšího vysvětlení.

[8] Žalobkyně nesouhlasila se žalovanou, že jde o název popisný. Mořský sýr splňuje obě podmínky čl. 17 nařízení. Výrobek je pod tímto názvem v Polsku vyráběn

i uváděn na trh. Podle žalobkyně neexistuje v České republice žádná potravina, se kterou by byl mořský sýr zaměnitelný a nebylo tak třeba doplňovat název výrobku o další informace. Název výrobku totiž zní: „Mořský sýr – přírodní plnotučný zrající sýr“. Průměrný spotřebitel z takového označení zjistí povahu výrobku.

[9] Podle žalobkyně nebylo v napadených rozhodnutích nijak vysvětleno, v čem žalobkyně uvedením shora citovaného názvu pochybila. V rozhodnutí o odvolání byly závěry žalované pouze relativizovány, a to zejména ve vztahu k obsahu mořské soli a k provenienci Pomořansko. Současně žalovaná nevysvětlila, jaký měl být správný a zákonný název výrobku. V rozhodnutích o odvolání není vysvětleno, v čem je název zavádějící.

[10] Žalovaná ve **vyjádření k žalobě** zdůraznila, že průměrného českého spotřebitele nenapadne, že L. W. je okresní město v severovýchodním Polsku, spadá do Varmijsko – mazurského vojvodství a do provincie Pomořansko. Za vžitý název se dá považovat pouze polský název „morski ser“, který je v členském státě, kde se potravina prodává, přijat spotřebiteli jako název potraviny, aniž by potřeboval další vysvětlení. Výraz „mořský sýr“ není v České republice zažit do takové míry, aby nebylo třeba dalšího vysvětlení, k čemu se váže výraz „mořský“. Při doslovném překladu pro českého spotřebitele se ztrácí spojitost s přímořskou oblastí nebo Pomořanskem.

[11] Správný překlad sousloví „morski ser“ je „námořní sýr“. Výraz „mořský sýr“ je popisným názvem potraviny. Podle čl. 17 odst. 2 nařízení není-li stávající název dostačující, aby spotřebitel zjistil skutečnou povahu potraviny, připojí se k názvu potraviny v jeho blízkosti další popisné informace. Český spotřebitel může mylně očekávat, že výrobek obsahuje produkty získané z moře. V řízení bylo prokázáno, že výrobek obsahuje toliko jedlou sůl. Dodatek názvu „přírodní plnotučný zrající sýr“ pak nevysvětluje spotřebiteli, čím se výrobek odlišuje od jiných sýrů podobného typu.

[12] Z obalu výrobku se spotřebitel nedozvěděl informace, že jde o druh sýru s určitými typickými vlastnostmi a který byl poprvé vyroben v oblasti Baltického moře. Absence takového údaje učinila z názvu výrobku zavádějící informaci o charakteristice výrobku. Spotřebitel má přitom právo na patřičné informace o potravinách, které konzumuje. Podle nařízení mají být potraviny označovány jasně a srozumitelně, aby konečný spotřebitel snadno porozuměl informacím uvedeným na označení.

[13] K námitce nepřezkoumatelnosti rozhodnutí pro nedostatek důvodů žalovaná upřesnila, že jako zavádějící nebyla označena absence údaje o provenienci či obsahu mořské soli, ale údaj „mořský sýr“. Průměrný spotřebitel nemá při koupi výrobku dodatečné informace o tom, že se jedná o překlad názvu z polského originálu. Spíše vyhodnotí toto spojení jako popisný název odkazující na charakteristiku výrobku.

[14] Charakteristika výrobku může spočívat v jeho vlastnostech, složení nebo způsobu výroby. Proto nelze vyloučit, že spotřebitel slovo „mořský“ vyhodnotí jako obsahující produkty získané z moře. Pro českého spotřebitele není nikde na obalu výrobku uvedena informace o tom, že adresa výrobce má jakoukoli spojitost s Pomořanskem. Pouhým překladem žalobkyně nezajistila to, že význam označení bude chápán stejně jako v Polsku, kde tento výrobek má dle vyjádření žalobkyně delší tradici výroby a prodeje. Podle žalobkyně jde o sýr, který byl poprvé vyroben v oblasti Baltického moře a má typickou světle žlutou barvu, což ho odlišuje od ostatních poloměkkých sýrů holandského typu vyrobených z pasterovaného kravského mléka v Polsku. Použití názvu „mořský sýr“ neumožnilo českému spotřebiteli zjistit skutečnou povahu potraviny, tj. v čem spočívá její charakteristika, která je pro spotřebitele dominantní informací, podle níž činí rozhodnutí o koupi výrobku.

[15] Žalobkyně **v replice** doplnila, že označení výrobku „morski ser“ by bylo v ČR v rozporu s § 3 odst. 1 písm. e) zákona o potravinách a nařízením. Takové označení nemá v českém kontextu žádný význam a český spotřebitel neovládající polský jazyk by měl matoucí informaci. Podle žalobkyně ani průměrný český spotřebitel nemůže očekávat, že výrobek obsahuje produkty z moře.

[16] Pokud jde o dostatečně opatrného spotřebitele, nahlédnutím do složení výrobku se případně ujistí a nemůže být klamán. Ani kdyby výrobek obsahoval mořskou sůl, nemohl by být označen jako „mořský sýr“. Musel by obsahovat označení „s mořskou solí“. Dále v daném případě nebyla žalobkyně povinna uvádět místo původu výrobku.

[17] Žalovaná **v duplice** vysvětlila, že podle § 3 odst. 1 písm. e) zákona o potravinách a čl. 15 odst. 1 až 3 nařízení jazykem srozumitelným českým spotřebitelům je jazyk český a nic nebrání vícejazyčnému označení potraviny. Podle čl. 17 odst. 2 nařízení je možné, aby výrobek nesl polské označení „morski ser“.

[18] Označení je třeba zkoumat jako celek a v jeho rámci zohlednit i jednotlivé prvky, aniž by byl některý z prvků zdůrazněn nebo potlačen či posuzován odděleně od ostatních prvků. Průměrný spotřebitel obvykle vnímá označení zboží jako celek, aniž by vnímal podrobnosti. Při posouzení označení zboží z hlediska jeho schopnosti uvést spotřebitel v omyl tedy jsou rozhodující jeho dominantní znaky (viz rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 19. 8. 2014, č. j. 5 As 113/2013 – 37). Podle fotografií je označení „Mořský sýr“ provedeno na přední straně bílým písmem na modrém pozadí a větším písmem než složení výrobku na jeho zadní straně.

[19] Pokud žalobkyně až v odvolání uvádí, že sýr má typické vlastnosti a byl poprvé vyroben v oblasti Baltického moře, měl tuto informaci spotřebitel obdržet před koupí výrobku. Průměrný český spotřebitel je ovlivněn kulturními, sociálními a jazykovými faktory panujícími v ČR a nikoli v Polsku. Dle slovníku spisovné češtiny slovo „mořský“ má spojitost s mořem, nikoli s Pomořanskem či Baltickým mořem. Pak nelze vyloučit, že si spotřebitel při absenci dalšího vysvětlení výraz „mořský“ spojí s jinou částí charakteristiky výrobku, než je provenience.

[20] Krajský soud v Ostravě - pobočka v Olomouci přezkoumal napadené rozhodnutí podle § 65 a násl. zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (dále „s. ř. s.“), v mezích žalobních bodů a při přezkoumání rozhodnutí vycházel ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu (§ 75 odst. 1 a 2 s. ř. s.), tedy ke dni 11. 7. 2016.

[21] Ze správního spisu ve vztahu k souzené věci soud zjistil z fotografie obalu výrobku, že je zde uvedeno: Bluedino – sýr mořský, lahodná chuť, plátky. Jde o etiketu obdélníkového tvaru o velikosti asi 13 x 19 cm. Na zadní straně výrobku je uvedeno složení výrobku v tabulce o velikosti 7,4 x 5,5 cm. Polovina tabulky sděluje obsah výrobku, z toho samotné složení asi čtvrtina tabulky. Druhý výrobek je totožný, pouze jde o sýr plátkový.

[22] Opatřeními citovanými shora byl žalobkyni uložen zákaz uvádění na trh obou popsaných výrobků z důvodu zavádějícího názvu potraviny, pokud jde o charakteristiku potraviny. Podle obalu není ve výrobku prokazatelně mořská sůl, ani zde není zmínka pro českého spotřebitele, že L. W. je okresní město v Polsku, vojvodství Varmijsko – pomoránské, provenience Pomořansko. Průměrný český spotřebitel si nespojí potravinu s Pomořanskem. Na obale potraviny není pak žádné další vysvětlení. Tím byl porušen čl. 7 odst. 1 písm. a) nařízení.

[23] V rozhodnutích o odvolání žalovaná odmítla námitku nesprávného právního posouzení, jelikož žalovaná neaplikovala § 11a odst. 1 zákona o potravinách. Žalobkyně namítala, že mořský sýr je prodáván pod tímto označením v polském jazyce v Polsku a jeho název byl žalobkyní pouze přeložen do českého jazyka. Žalovaná nerozporovala, že mořský sýr vyhovuje předpisům platným v Polsku. Žalovaná posuzovala výrobek z hlediska českých právních předpisů a nařízení č. 1169/2011, které má aplikační přednost před českými právními předpisy. Žalobkyně tím, že přeložila název výrobku do českého jazyka, nezajistila, že jeho význam bude chápán českými spotřebiteli stejně jako v Polsku, kde tento výrobek má dle vyjádření žalobkyně delší tradici výroby a prodeje.

[24] Žalobkyně v odvolání popřela, že by na etiketě výrobku nebylo uvedeno místo výroby a že informace uvedené na mořském sýru jsou zavádějící, protože český spotřebitel si nespojí sýr s proveniencí Pomořansko. Žalovaná upřesnila, že její argument v opatření je nutno chápat nikoli tak, že by žalobkyně vůbec neuvedla místo výroby, ale tak, že pro českého spotřebitele není na obale uvedena spojitost výroby s Pomořanskem.

[25] Podle žalobkyně nemusel mořský sýr obsahovat mořskou sůl, název výrobku poukazuje na to, že jde o „morski ser“ (holandsky „morskam cheese“) a jde o druh výrobku s určitými typickými vlastnostmi a který byl poprvé vyroben v oblasti Baltického moře. Jde o poloměkký sýr holandského typu, který zraje na základě syřidla a vyrábí se z pasterovaného kravského mléka se stanoveným obsahem tuku a má typicky žlutou barvu. Podle žalobkyně nelze z ničeho dovodit, že by měl

obsahovat mořskou sůl. Žádný průměrný spotřebitel se nemůže rozumně domnívat, že jde o sýr vyrobený z mořské soli nebo mořských produktů.

[26] K tomu žalovaná odkázala na čl. 17 nařízení. „Morski ser“ není chráněným označením. Označení mořského sýra neobsahuje na obale žádnou zmínku pro českého spotřebitele, že jde o název vžitý v Polsku, že jde o překlad, nebo zda jde o název popisný, kdy slovo „mořský“ se vztahuje k charakteristice výrobku a jakým způsobem se mořský sýr odlišuje od ostatních poloměkkých sýrů holandského typu vyrobených z pasterovaného kravského mléka. Pokud žalobkyně uvádí, že jde o sýr, který byl poprvé vyroben v oblasti Baltického moře a odlišuje se od ostatních obdobných výrobků, nebyly tyto informace pro českého spotřebitele nikde na obale uvedeny. Český spotřebitel neměl podle obalu možnost zjistit skutečnou povahu potraviny a neměl dostatek informací k tomu, aby se rozhodl o koupi výrobku. Průměrný spotřebitel při koupi neměl k dispozici dodatečné informace a vyhodnotí slovní spojení „mořský sýr“ spíše jako popisný název odkazující na charakteristiku výrobku. Ta může spočívat buď ve vlastnostech, složení nebo způsobu výroby. Proto nelze vyloučit, že průměrný český spotřebitel slovo „mořský“ vyhodnotí jako obsahující produkty získané z moře či podle receptury přímořského státu.

[27] Žalobkyně v odvolání popřela, že by mořský sýr měl být označen místem provenience. To jí neukládá žádný právní předpis. Z etikety je patrné, že sýr byl vyroben ve městě L. W. Žádná informace nenaznačuje, že by pocházel odjinud. Tudíž neuvedení místa provenience ve smyslu čl. 26 odst. 2 písm. a) nařízení nemůže uvést spotřebitele v omyl.

[28] Žalovaná podotkla, že výrobek nebyl hodnocen tak, že by byl zavádějící z hlediska údaje o provenienci. Tento údaj na obale uveden nebyl a nebyl ani hodnocen. U dotčeného výrobku tento údaj nebyl povinný. Žalovaná pouze poukázala na to, že při dobrovolném užití tohoto údaje by pro spotřebitele mohlo být vysvětleno, v čem spočívá charakteristika výrobku, např. že mořský sýr („morski“) se vztahuje k receptuře z určité provenience a nikoli ke složení výrobku.

[29] Žalovaná popřela i namítanou nepřezkoumatelnost opatření a zdůraznila, že rozsah odůvodnění opatření podléhá zásadě rychlosti a ekonomie řízení. Inspektor v opatření provedl výklad názvu výrobku a relevantních právních předpisů, tj. čl. 7 odst. 1 písm. a) nařízení.

[30] **Při jednání** soudu žalobkyně zdůraznila, že českému spotřebiteli musí být jasné, že výrobek neobsahuje mořskou sůl. Povinnost uvést provenienci žalobkyně podle nařízení neměla a postupovala v souladu s použitými právními předpisy. Šlo o originální překlad názvu vžitého v Polsku, tj. členském státě EU. Přitom žalobkyně aplikovala zásadu vzájemného uznávání podle zákona o potravinách.

[31] Soud dospěl k závěru, že žaloba **není** důvodná.

[32] Předně žalobkyně namítala **nepřezkoumatelnost** napadených rozhodnutí o odvolání. Tuto námitku soud shledal jako neopodstatněnou. Žalovaná se v obou napadených rozhodnutích coby jedním celkem vypořádala se všemi vznesenými námitkami a uvedla nosné důvody rozhodnutí. K otázce nepřezkoumatelnosti soudního rozhodnutí z hlediska nesrozumitelnosti či nedostatku důvodů rozhodnutí se vyjádřil Nejvyšší správní soud, např. ve svém rozsudku ze dne 4. 12. 2003, sp. zn. 2 Ads 58/2003 (všechna rozhodnutí správních soudů jsou dostupná na www.nssoud.cz), takto: „*Za nesrozumitelné lze obecně považovat takové soudní rozhodnutí, jehož výrok je vnitřně rozporný, kdy nelze zjistit, zda soud žalobu zamítl nebo o ní odmítl rozhodnout, případy, kdy nelze seznat co je výrok a co odůvodnění, dále rozhodnutí, z něhož není patrné, které osoby jsou jeho adresátem, rozhodnutí s nevhodnou formulací výroku, která má za následek, že rozhodnutí nikoho nezavazuje apod. Nedostatkem důvodů pak nelze rozumět dílčí nedostatky odůvodnění soudního rozhodnutí, ale pouze nedostatek důvodů skutkových. Skutkovými důvody, pro jejichž nedostatek je možno rozhodnutí soudu zrušit pro nepřezkoumatelnost, budou takové vady skutkových zjištění, která utvářejí rozhodovací důvody, typicky tedy tam, kde soud opřel rozhodovací důvody o skutečnosti v řízení nezjišťované, případně zjištěné v rozporu se zákonem anebo tam, kdy není zřejmé, zda vůbec nějaké důkazy v řízení byly provedeny.*“ Toto vodítko přezkoumatelnosti rozhodnutí platí i v posuzovaném případě a o žádnou z těchto situací se v souzené věci nejednalo. Žalovaná srozumitelně vysvětlila důvody svých rozhodnutí.

[33] Námitka žalobkyně, že **název „mořský sýr“** není **zavádějící**, je nedůvodná. Již samotný průběh správního řízení a dodatečné vysvětlování, o jaký výrobek se vůbec jedná, dosvědčuje, že pouhý překlad názvu vžitého v Polsku, avšak v České republice neznámého, nevede k jednoznačnému pochopení, o jaký výrobek jde.

[34] Podle čl. 7 odst. 1 písm. a) nařízení *informace o potravinách nesmějí být zavádějící, zejména pokud jde o charakteristiky potraviny a zvláště o její povahu, totožnost, vlastnosti, složení, množství, trvanlivost, zemi původu nebo místo provenience, způsob výroby nebo získání.*

[35] Spotřebitel posuzuje výrobek a jeho označení jako celek. Samotný název „mořský sýr“ není v České republice vžitým názvem, není zde tradice výroby ani prodeje takového výrobku. Sama žalobkyně dodatečně vysvětlovala v průběhu správního řízení, o jaký druh výrobku se jedná a že v Polsku je výrobek tradičně, dlouhou dobu pod tímto názvem vyráběn a prodáván. Soud se ztotožňuje se žalovanou, že tato skutečnost nebo informace není v České republice všeobecně známa. V případě tzv. notoriety se jedná o objektivizované a do jisté míry nesporné skutečnosti. Vždy se jedná o skutečnosti známé každému nebo alespoň v určitém místě a čase širokému okruhu osob bez specifických znalostí (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 15. 9. 2015, č. j. 2 As 133/2015 – 46).

[36] Při hodnocení dodržení všech výše uvedených požadavků unijního a vnitrostátního práva lze vycházet z výkladu Soudního dvora Evropské unie,

dle kterého pro účely posouzení, zda údaj uvedený na etiketě produktu může vyvolat omyl, je zapotřebí se opírat o předpokládané očekávání z hlediska předmětného označení u *průměrného, běžně informovaného, přiměřeně pozorného, a obezřetného spotřebitele*. Podstatné je neuvedení spotřebitele v omyl nebo mylné domněnky, že výrobek má odlišný původ, provenienci nebo vlastnost, než je tomu ve skutečnosti (srov. v tomto smyslu rozsudky ze dne 6. 5. 1995, *Mars*, C-470/93, Recueil, s. I-1923, bod 24 či ze dne 13. 1. 2000, *Estée Lauder*, C-220/98, Recueil, s. I-117, bod 30, dostupné na adrese www.curia.eu).

[37] Označení způsobilé uvést spotřebitele v omyl nemusí přímo vyvolávat dojem jiného obsahu potraviny, ale zcela postačí, jestliže je způsobilé vzbudit domněnku o jiné charakteristice nabízeného zboží. Při posouzení způsobilosti označení uvést spotřebitele v omyl je třeba zkoumat dané označení jako celek a v jeho rámci zohlednit i jednotlivé prvky, aniž by byl některý z prvků zdůrazněn nebo potlačen či posuzován odděleně od prvků ostatních. Toto posouzení je obvykle realizováno z hledisek fonetických, vizuálních a sémantických. Přitom je třeba vždy vzít v úvahu, že průměrný spotřebitel obvykle označení zboží vnímá jako celek, aniž by vnímal podrobnosti. O způsobilosti označení zboží uvést spotřebitele v omyl tedy rozhodují jeho dominantní znaky (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 19. 8. 2014, č. j. 5 As 113/2013 – 37).

[38] Podle rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 18. 9. 2014, č. j. 4 As 151/2014 – 32, *spotřebitel může při výběru zboží vycházet z jakékoliv informace, která označuje potravinu, její obal nebo místo vystavení. Uvedením chybné informace dochází ke klamání spotřebitele a snížení možnosti vybrat si zboží podle vlastní preference, ať už se to týká jakéhokoliv druhu uvedených údajů. Tato skutečnost není předmětem dokazování, ale vyplývá přímo z chybného označení, které je v rozporu s právem čl. 16 nařízení Evropského parlamentu a Rady (ES) č. 178/2002.*

[39] V posuzovaném případě byl dominantním znakem název „mořský sýr“. Žádný relevantní dodatek či vysvětlení nebyl na obale sýra na přední ani zadní straně uveden. Označení výrobku má podávat jasnou informaci pro spotřebitele. Tak se tomu v daném případě nestalo. Soud souhlasí se žalovanou, že o jasné informaci v případě označení „mořský sýr“ u předmětného výrobku nešlo. Průměrný český spotřebitel nezná výrobek „mořský sýr“ z Polska ani jiných zemí, není a nebyl vyráběn a prodáván v České republice v takové míře, aby ho téměř každý znal a věděl, o jaký konkrétní výrobek se jedná, jak chutná, z čeho a kde byl vyroben, co od něj má očekávat. Naopak, název „mořský sýr“ vyvolává otázky a pochybnosti. I ve správním řízení po provedené kontrole musela žalobkyně vysvětlovat složení, původ a charakteristiku výrobku, stejně jako jeho názvu.

[40] Žalobkyně má pravdu v tom, že nebyla v daném případě povinna uvádět místo provenience. Avšak byla to právě ona, která vybírala pro Českou republiku označení, i když pouze provedla doslovný překlad. Spolu s překladem a obstaráním obalu měla provést žalobkyně úvahu, zda si průměrný český spotřebitel představí pod pojmem „mořský sýr“ tentýž výrobek jako Polák v Polsku

a zda výrobek splňuje požadavky kladené na tuto potravinu aplikovaným nařízením. Žalobkyni jakožto dlouholetému prodejci musí být právní úprava prodeje potravin známa. I opomenutí některého z údajů může uvést spotřebitele v omyl (z judikatury Soudního dvora EU srov. věc *Breitsamer und Ulrich GmbH & Co. KG proti Landeshauptstadt München*, C-113/15). Při doslovném překladu názvu potraviny z jiného členského státu je třeba vzít v úvahu, že představy spotřebitelů se v různých členských státech mohou lišit a vyvíjejí se v čase.

[41] Soud se ztotožnil s úvahou žalované, nezjistil překročení mezí správního uvážení ani jeho zneužití a proto žalobu zamítl jako nedůvodnou.

[42] Úspěšná žalovaná žádné náklady řízení nepožadovala a soud ze spisu žádné nezjistil, proto jí je nepřiznal a neúspěšná žalobkyně nemá právo na náhradu nákladů řízení, to vše podle § 60 odst. 1 s. ř. s.

Poučení:

Proti tomuto rozsudku **je možno** podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů od jeho doručení k Nejvyššímu správnímu soudu v Brně.

V Olomouci dne 19. 9. 2017

Za správnost vyhotovení:
M. Ch.

JUDr. Martina Radkova, Ph.D., v. r.
předsedkyně senátu